

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὸ νέον ὑπουργεῖον κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα κακὰ τὰ ὁποῖα μᾶς ἔκαμε εἶναι καὶ ἡ μετὰθεσις τοῦ ὑποφρουράρχου κ. Στεφανάκου. Τί κρῖμα! Μὰ τί κρῖμα! Οἱ φυλακισμένοι Γαρμπολά καὶ Μενδρεσὲ βεβαίως θὰ πενηθορήσουν. Ἐχασαν τὸν Ψυχοπατέρα των.

Τουλάχιστον παρακαλοῦμεν τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν νὰ μᾶς φυλάῃ καλὰ τὸν κ. Φρούραρχον.

Οἱ γύπες πίπτουν ἐπὶ τῶν πτωμάτων· ὁ Θεοδώρου ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα ἐπὶ τῶν φαρμακείων. Ἄν δὲν τοῦ ἔδεναν τὰ χέρια θὰ ἔτρωγε καὶ θὰ ἔπινε ἐκεῖ μέσα καθάρσια, σιναπισμούς, ἀλοιφάς, δηλητήρια καὶ ἀντιφάρμακα. Θὰ ἔφαρμακόγετο εἰς τὸ μεθύσι.

Τὸ σκυλλὶ εἰς ἑπτὰ νέα φαρμακεία ἔδωκε παρὰ τὸν νόμον ἄδειαν.

Εἶχε δώσει ἤδη εἰς τέσσαρα ὅπταν ὁ κακομοίρης ὁ Κουμουνοῦρος τοῦ σφυρίζει εἰς τὸ αὐτί :

— Βρὲ Θεοδώρου, τὸ παραξεκοντάκιασες, στόπ!

— Τί λέει ὁ Θεοδώρου, στόπ ; Ἀκόμη τρία.

Καὶ τὰ κάμνει ἐν ὄλῳ ἑπτὰ, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τὸ φαρμακεμπορεῖον τοῦ Καρτεράκη καὶ δὲν ξεύρομεν πόσων ἄλλων.

Τί διαβολοέρωτες εἶναι αὐτοὶ μεταξὺ τῶν φαρμακεμπορῶν καὶ τοῦ Θεοδώρου! Βεβαίως χρυσοὶ ἔρωτες, ἀλλὰ ποιὸς θὰ μᾶς τοὺς ζυγίσῃ ;

— Ἦθελα νὰ κερδίζω, ἔλεγεν εἰς, ὄλων τῶν λαχείων τὸν πρῶτον ἀριθμὸν.

— Αὐτὸ εἶναι, τοῦ ἀπαντᾶ ἄλλος, παραλογισμός.

— Γιατί ; Εἶναι ἀπλούστατα παρὰ λογισμός.

Ὁ βουλευτὴς Ῥώμας—ὁ Κόντες βουλευτὴς—προχθὲς πέρασε κακίστην νύκτα, πτεριζόμενος διαρκῶς ἐπὶ ὀκτῶ ὄλας ὥρας. Μόλις δι' ἰσχυρᾶς δόσεως μορφίνης κατώρθωσε νὰ ἡσυχάσῃ ὀλίγον.

Τὸ πρῶτὸ μόνον ἐνθυμήθη ὅτι τὴν προτεραιάν εἶχε λάβει πρέζαν ταμβάκου ἀπὸ τὴν ταμπაკιέρα τοῦ Λομβάρδου χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ. Διότι Λομβάρδος ἔδωκεν εἰς Τηλέμαχον Ῥούκην, Τηλέμαχος δὲ Ῥούκης εἰς Σπυρίδωνα Βαλαωρίτην καὶ Σπυρίδων Βαλαωρίτης εἰς Κόμητα Ῥώμαν.

Εἰς τὸ ἐξῆς ὁ κόμης ἄμα παθαίνει τίποτε παρόμοιον δὲν θὰ λέγῃ : Τὸν διάβολο ἔχω μέσα μου, ἀλλὰ : Τὸν Λομβάρδο ἔχω μέσα μου.

ΕΙΣ ΚΡΙΤΙΚΟΝ.

[Νὰ σπάσω τὴν κιθάρα μου μὲ πείσμα παραγγέλλεις,

Γιατὶ ξεκούφανα, θαρρεῖς, τὰ ντελικάτ' αὐτιά σου.

Μπορῶ νὰ κάμω ἀλλοιώτικα, ἀφοῦ ἐσὺ τὸ θέλεις ;

—Θὰ σπάσω τὴν κιθάρα μου, ἀλλ' ὅμως... ἔςτὰ πλευρά σου.

Κωχτήης.

ΠΟΙΑ ΑΓΑΠΩ!

[Variation].

Ἐπαίζαμε πολλοὶ

Τὴν τυφλομουῖγα·

Μὴ νόστιμη, τρελλή

Μᾶς ἐκυνήγα.

(Αἰ, πρέπει τάχα νὰ τὸ 'πῶ ;)

Ἦτο ἐκείνη π' ἀγαπῶ.

Τὰ χέρια ἔτσι μὴ

Κάνει μονάχα,

Βρίσκει ἔς μὴ γωνιά

Μένα τὸν χάχα.

Κάνω νὰ φύγω, μὰ αὐτὴ

Σφιχτὰ μὲ πιάνει ἀπ' ταῦτί.

α—Αἰ, κοῦκο, ποῦ θὰ πᾶς ;

Μὴ φεύγεις, στάσου !

Κι' ἂν ἦσαι καὶ παππᾶς,

Μὲ τὴν σειρά σου.

Ἄ, ἐσὺ εἶσαι ; τί καλά !

Τὰ μάτια λύνει καὶ γελαῖ.

Τὰ μάτια μου σφιχτὰ

Ἔχω δεμένα

Καὶ πάω ἔς τὰ ψαχτὰ

Ναῦρῶ κανένα.

Χτυπῶ σκοντάφτω τί τραβῶ !

Ὅλοι γελοῦν μὲ τὸν στραβό.

Μὰ νὰ κάτι μαλλιὰ

Χυτὰ ἀγγίζω . . . .

— Ἀγάπη μου, ἴμιλιά !

Καὶ σὲ γνωρίζω.

Ἄπὸ τὸ χέρι τὴν κρατῶ

Καὶ τὸ μανδηλί μου πετῶ.

α—Ἐπεσεσ ἔςτὰ ῥηχά !

—Γιατὶ κυρά μου ;

α—Δὲν εἶπες χά, χά, χά,

Τὸ ὄνομά μου.»

—Καὶ τί ἀνάγκη νὰ τὸ 'πῶ ;

Δὲν ξέφρου ὅλοι ποι' ἀγαπῶ ;

Σπίνος.

Η ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ.

Μ' ἐτρέλαν' ἡ πορτοκαλιὰ, λευκό μου ἀγγελουδι.
Λουλουδι ἂν ἦσουν, θάσσουνα πορτοκαλιᾶς λουλουδι !

Κωχτήης.